

Warszawa, 8 czerwca 2022 r.

OS-WP-II.310

DECYZJA nr 697/22/OS

Na podstawie art. 34 ust. 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r., poz. 162 z późn. zm.) przedstawiam

stanowisko

w którym interpretację, przedstawioną przez X, co do zakresu i sposobu stosowania przepisów ustawy z 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2020 r., poz. 1114 z późn. zm.), w sprawie ustalenia czy Wnioskodawca jest wprowadzającym produkty w opakowaniach obowiązującym do uiszczenia opłaty produktowej w przypadku świadczenia dla klientów prowadzących sprzedaż za pośrednictwem internetu (e-commerce) usług magazynowania i konfekcjonowania produktów będących własnością klientów oraz wysyłania do wskazanego odbiorcy docelowego:

1. w rozumieniu art. 8 pkt 23 lit. a) i b) ustawy z 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, w zakresie w jakim pakuje na zlecenie towary innych przedsiębiorców, którzy następnie sprzedają je pod własnym znakiem towarowym lub nazwą – **uznają za prawidłową**, tj. podmiotem wprowadzającym do obrotu produkty w opakowaniach jest klient,
2. w rozumieniu art. 8 pkt 23 lit. b) ustawy z 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, w zakresie, w jakim do przepakowywania produktów wytworzonych przez innego przedsiębiorcę Wnioskodawca używa dodatkowych opakowań, które kupuje jako produkt za granicą na potrzeby prowadzonej przez siebie działalności – **uznają za nieprawidłową**, tj. podmiotem wprowadzającym do obrotu produkty w tych opakowaniach jest klient.

UZASADNIENIE

Pismem z 19 kwietnia 2022 r. (data wpływu: 25 kwietnia 2022 r.) X, zwana dalej Stroną lub Wnioskodawcą, działającą przez pełnomocnika, złożyła wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej w trybie art. 34 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców.

Pismem z 28 kwietnia 2022 r. znak: OS-WP-II.310.X wezwano Stronę, na podstawie art. 34 ust. 7 Prawo przedsiębiorców o uzupełnienie braków wniosku, na które odpowiedzi udzielono pismem z 12 maja 2022 r. (data wpływu: 17.05.2022 r.).

Do wniosku zostało dołączone pełnomocnictwo oraz potwierdzenie opłaty skarbowej za pełnomocnictwo w wysokości 17 zł i potwierdzenie uiszczenia opłaty za wydanie decyzji interpretacyjnej zgodnie z art. 34 ust. 6 Prawa przedsiębiorców.

Strona przedłożyła przedmiotowy wniosek co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów ustawy z 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2020 r., poz. 1114 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o opakowaniach”, w sprawie ustalenia czy wobec Strony występują obowiązki opłatowe związane ze statusem podmiotu wprowadzającego produkty

w opakowaniach, w poniżej przedstawionych przez Stronę dwóch przypadkach stanu faktycznego:
Stan faktyczny przedstawiony przez Stronę:

"Wnioskodawca jest polskim przedsiębiorcą i prowadzi działalność gospodarczą, której przeważającym przedmiotem jest świadczenie usług magazynowania i przechowywania pozostałych towarów (PKD 52.10.B). Zajmuje się wyłącznie usługami magazynowania i konfekcjonowania produktów wprowadzonych do obrotu przez innych przedsiębiorców tj. firmy prowadzące sprzedaż za pośrednictwem internetu (e-commerce). Klientami Wnioskodawcy są firmy działające w sektorze e-commerce, mający siedzibę zarówno w Polsce, jak i poza Polską. W ramach prowadzonej działalności, w magazynie zlokalizowanym w Warszawie, Wnioskodawca przechowuje produkty, które przyjeżdżają z Polski lub

z zagranicy, a następnie je przepakuje i wysyła w imieniu klienta i na jego zlecenie do odbiorcy docelowego. W zależności od treści zawartej z klientem umowy, Wnioskodawca dokonuje zakupu opakowań – najczęściej jest to folia stretch do owijania palet, kartony do pakowania towarów, palety drewniane, wypełniacze kartonowe do paczek i opakowań, folię bąbelkową, taśmy klejące do zamykania kartonów. Część opakowań np. taśmy klejące posiadają znaki towarowe klientów. Koszty zakupu tych materiałów są wliczone w stawki za świadczone usługi. Po dostarczeniu przez klientów do magazynu Wnioskodawcy produktów Wnioskodawca przepakuje je w kupione pod danego klienta opakowania i wysyła do miejsc docelowych wskazanych przez klienta. Mogą to być miejsca w Polsce lub w innym kraju. Sprzedającym produkty przepakowane przez Wnioskodawcę jest klient. Wnioskodawca wystawia klientowi fakturę za świadczoną usługę magazynowania lub/i przepakowania, w którą wliczone są koszty opakowania.

Pełnomocnik Strony, w odpowiedzi na wezwanie z 18 kwietnia 2022 r. znak: OS-WP-II.310.X, uzupełnił wniosek, wskazując, że „produkty przechowywane w magazynie Wnioskodawcy są własnością klientów Wnioskodawcy. Własnością Wnioskodawcy są wyłącznie opakowania – najczęściej są to kartony, folia stretch, palety drewniane, folia bąbelkowa, wypełniacze kartonowe do paczek i opakowań, taśmy klejące do zamykania kartonów. To klient Wnioskodawcy jest sprzedającym produkt odbiorcy docelowemu i dokonującym z nim rozliczeń. Natomiast Wnioskodawca świadczy wyłącznie usługę magazynowania lub/i przepakowania i wysłania do wskazanego przez klienta odbiorcy docelowego”. Ponadto wskazano, że „Wnioskodawca dokonuje zakupu opakowań zarówno w kraju, jak i za granicą”.

Stanowisko przedstawione przez Stronę:

„Definicja wprowadzającego produkty w opakowaniach zawarta jest w art. 8 pkt 23) ustawy opakowaniowej. Zgodnie z ww. przepisem przez wprowadzającego produkty w opakowaniach rozumie się przedsiębiorcę prowadzącego działalność gospodarczą w zakresie wprowadzania do obrotu produktów w opakowaniach, w szczególności:

- a) wprowadzającego do obrotu produkty w opakowaniach pod własnym oznaczeniem rozumianym jako znak towarowy, o którym mowa w art. 120 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2021 r. poz. 324), lub pod własnym imieniem i nazwiskiem lub nazwą, których wytworzenie zlecił innemu przedsiębiorcy,
- b) pakującego produkty wytworzone przez innego przedsiębiorcę i wprowadzającego je do obrotu,
- c) prowadzącego:
 - jednostkę lub jednostki handlu detalicznego o powierzchni handlowej powyżej 500 m², sprzedającego produkty pakowane w tych jednostkach,
 - więcej niż jedną jednostkę handlu detalicznego o łącznej powierzchni handlowej powyżej 5000 m², sprzedającego produkty pakowane w tych jednostkach.

Definicja ta wskazuje szczególne przypadki prowadzenia działalności, w których przedsiębiorca będzie wprowadzającym produkty w opakowaniach.

Zauważyć przy tym należy, że ww. definicja podmiotu wprowadzającego do obrotu produkty w opakowaniach nie ma charakteru wyliczenia enumeratywnego, a znajduje się w niej zwrot „w szczególności”, który oznacza, że następujące po definicji wyliczenie poszczególnych podmiotów będących wprowadzającymi do obrotu produkty w opakowaniach ma jedynie charakter przykładowy, a nie jest to lista zamknięta.

Pierwszy przypadek dotyczy sytuacji, w której wprowadzającym produkty w opakowaniach jest przedsiębiorca, który zlecił wytworzenie produktów w opakowaniach innemu przedsiębiorcy pod własnym oznaczeniem rozumianym jako znak towarowy, o którym mowa w art. 120 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2021 r. poz. 324), lub pod własnym imieniem i nazwiskiem lub nazwą.

Opisana sytuacja dotyczy między innymi marek własnych wprowadzanych do obrotu przez sieci handlowe. Zatem przedsiębiorca będzie wprowadzającym produkty w opakowaniach, jeżeli zostaną spełnione łącznie dwa warunki: podmiot zlecający zleci innemu przedsiębiorcy wytworzenie produktu oraz wprowadzi ten produkt na rynek pod własnym znakiem towarowym lub własnym imieniem i nazwiskiem lub nazwą.

W związku z powyższym w ocenie Wnioskodawcy, Wnioskodawca, w przypadkach w jakich wyłącznie pakuje na zlecenie innych przedsiębiorców, którzy następnie wprowadzają te produkty w opakowaniach do obrotu pod ich znakiem towarowym lub nazwą (np. oklejone taśmą z logo marki przedsiębiorcy zlecającego zapakowanie produktu), nie jest wprowadzającym produkty w opakowaniach, gdyż w tej sytuacji wprowadzającym produkty w opakowaniach jest przedsiębiorca zlecający usługę magazynowania i przepakowania tj. klient Wnioskodawcy.

Drugi przypadek, wskazany w art. 8 pkt 23 ustawy opakowaniowej, dotyczy sytuacji, w której wprowadzającym produkty w opakowaniach jest przedsiębiorca, który pakuje produkty wytworzone przez

innego przedsiębiorcę i wprowadza je do obrotu. Zatem jeżeli przedsiębiorca przepakuje, konfekcjonuje towary i wprowadza je do obrotu (!), wówczas staje się wprowadzającym produkty w opakowaniach i niezależnie od tego jakich opakowań używa do pakowania.

Mając na uwadze, że działalność Wnioskodawcy polega wyłącznie na przepakowaniu towarów na zlecenie klientów, którzy następnie sami wprowadzają te produkty w opakowaniu do obrotu we własnym imieniu, w ocenie Wnioskodawcy oznacza, że Wnioskodawca nie jest wprowadzającym produkty w opakowaniach. Natomiast, w tym miejscu należy odnieść się również do definicji wprowadzania do obrotu. Zgodnie bowiem z art. 8 pkt 24) ustawy opakowaniowej wprowadzenie do obrotu to odpłatne albo nieodpłatne udostępnienie opakowań lub produktów w opakowaniach po raz pierwszy na terytorium kraju w celu używania lub dystrybucji. Za wprowadzenie do obrotu uważa się także import opakowań lub import produktów w opakowaniach, wewnątrzwspólnotowe nabycie opakowań jak i produktów w opakowaniach, dokonywane na potrzeby własnej działalności gospodarczej. Wobec powyższego przyjąć należy, że przedsiębiorca jest wprowadzającym produkty w opakowaniach w zakresie, w jakim dokonuje importu produktów w opakowaniach lub dokonuje wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów w opakowaniach lub opakowań na własny użytek.

Biorąc pod uwagę powyższe, w sytuacji, gdy w ramach prowadzonej działalności Wnioskodawca wykorzystuje opakowania m.in. do przepakowywania produktów otrzymanych od klientów, Wnioskodawca może zostać uznany za wprowadzającego produkty w opakowaniach wyłącznie w zakresie, w jakim używa do przepakowywania produktów swoich klientów opakowań, które kupuje z zagranicy na potrzeby prowadzonej przez siebie działalności (np. kartony, folie zapakowane w opakowania zbiorcze) – pakując produkty wytworzone przez innego przedsiębiorcę.

Trzeci przypadek dotyczy prowadzącego jednostkę lub jednostkę handlu detalicznego, jednakże z uwagi na fakt, że Wnioskodawca nie prowadzi tego typu działalności, nie podlega on analizie.

Reasumując powyższe rozważania, w świetle zaprezentowanego przez Wnioskodawcę stanu faktycznego, stanowisko Wnioskodawcy jest następujące:

- 1) Wnioskodawca nie jest wprowadzającym produkty w opakowaniach rozumieniu art. 8 pkt 23) lit. a) i b) ustawy opakowaniowej;
- 2) Wnioskodawca jest wprowadzającym produkty w opakowaniach w rozumieniu art. 8 pkt 23) lit. b) ustawy opakowaniowej w zakresie, w jakim do przepakowywania produktów wytworzonych przez innego przedsiębiorcę używa dodatkowych opakowań, które kupuje za granicą na potrzeby prowadzonej przez siebie działalności i opakowania te (będące w tym przypadku produktem) są zapakowane w inne opakowania”.

W niniejszej sprawie należy stwierdzić co następuje:

1. Odnosząc się do przedstawionego we wniosku stanu faktycznego przedstawiam stanowisko w kwestii prawidłowego stosowania przepisów ustawy z 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2020 r., poz. 1114 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą opakowaniach”.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy o opakowaniach, wprowadzający produkty w opakowaniach jest obowiązany zapewniać recykling odpadów opakowaniowych takiego samego rodzaju jak odpady opakowaniowe powstałe z tego samego rodzaju opakowań jak opakowania, w których wprowadził produkty. Wprowadzający produkty w opakowaniach definiowany jest w art. 8 pkt 23 ustawy opakowaniach jako przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wprowadzania do obrotu produktów w opakowaniach. Jest nim też, zgodnie z tym przepisem, m.in. pakujący produkty wytworzone przez innego przedsiębiorcę i wprowadzający je do obrotu. Z kolei w art. 8 pkt 24 ustawy o opakowaniach, wprowadzenie do obrotu zdefiniowano jako odpłatne albo nieodpłatne udostępnienie produktów w opakowaniach po raz pierwszy na terytorium kraju w celu używania lub dystrybucji. Firma świadcząca usługi w zakresie magazynowania lub/i przepakowania i wysłania do wskazanego przez klienta odbiorcy docelowego nie dokonuje jednak wprowadzenia produktów w opakowaniach do obrotu – dokonuje tego klient Wnioskodawcy prowadzący sprzedaż za pośrednictwem internetu (e-commerce). Firma świadcząca powyższe usługi jest jedynie podwykonawcą firmy będącej właścicielem produktów.

W związku z tym w tym przypadku w odniesieniu do firmy magazynującej i pakującej produkty nie ma zastosowania art. 17 ust. 1 ustawy o opakowaniach. Nie ma przy tym znaczenia, która z firm nabyła opakowania służące do dostarczenia produktów klienta do odbiorcy. W związku z powyższym należy przyjąć, że w opisanym w pytaniu przypadku wnioskodawca nie jest odpowiedzialny za wprowadzanie do obrotu produktów w opakowaniach. Nie podlega więc w tym zakresie przepisom ustawy o opakowaniach oraz przepisom o opłacie produktowej. Obowiązek rozliczenia opakowań dotyczyć więc będzie klientów Wnioskodawcy zlecających usługę magazynowania i przepakowywania.

2. Odnosząc się do przedstawionego we wniosku stanu faktycznego przedstawiam stanowisko w kwestii nieprawidłowego stosowania przepisów ustawy z 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2020 r., poz. 1114 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą opakowaniach”.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy o opakowaniach, wprowadzający produkty w opakowaniach jest obowiązany zapewniać recykling odpadów opakowaniowych takiego samego rodzaju jak odpady opakowaniowe powstałe z tego samego rodzaju opakowań jak opakowania, w których wprowadził produkty. Wprowadzający produkty w opakowaniach definiowany jest w art. 8 pkt 23 ustawy o opakowaniach jako przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wprowadzania do obrotu produktów w opakowaniach, w szczególności pakującego produkty wytworzone przez innego przedsiębiorcę i wprowadzającego je do obrotu. Z kolei zgodnie z definicją zawartą w art. 8 pkt 24 ustawy o opakowaniach wprowadzenie do obrotu to odpłatne albo nieodpłatne udostępnienie produktów w opakowaniach po raz pierwszy na terytorium kraju w celu używania lub dystrybucji.

Zgodnie z opisem przedstawionym przez Wnioskodawcę Strona w ramach zawartej umowy z klientem przepakuje jego towary w kupione pod klienta opakowania i wysyła do miejsc docelowych wskazanych przez klienta. Strona dokonuje zakupu opakowań, poza rynkiem krajowym, również za granicą. Strona na zlecenie pakuje towary klienta w opakowania kupione za granicą czyli pakuje produkty wytworzone przez innych przedsiębiorców, ale nie dokonuje ich wprowadzenia na rynek. Nie ma zatem w tym przypadku zastosowania art. 8 pkt 23 lit. b ustawy o opakowaniach, gdyż produkty te wprowadza klient prowadzący sklep internetowy a nie Wnioskodawca. Mając na uwadze powyższe należałoby więc przyjąć, że za dodane przez Wnioskodawcę opakowania, które zostały zakupione jako produkty za granicą, w których są sprzedawane produkty, odpowiada klient, który dokonuje ich sprzedaży. Reasumując Obowiązek osiągnięcia wymaganych poziomów recyklingu i zapłaty opłaty produktowej spoczywa na kliencie a nie na Wnioskodawcy.

Z uwagi na powyższe zdecydowano jak w sentencji.

Powyższa interpretacja przepisów dotyczy przedstawionego przez Wnioskodawcę i przytoczonego w treści decyzji stanu faktycznego i jest zgodna ze stanem prawnym obowiązującym w dniu wydania niniejszej interpretacji. Interpretacja zawarta w powyższej decyzji dotyczy wyłącznie tej indywidualnej sprawy.

Ponadto należy podkreślić, że decyzja interpretacyjna dotyczy wyłącznie wyjaśnienia co do zakresu i sposobu stosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej.

POUCZENIE

Od decyzji służy Stronie prawo wniesienia odwołania do Głównego Inspektora Ochrony Środowiska, ul. Bitwy Warszawskiej 1920 r. 3, 02-362 Warszawa, za pośrednictwem Marszałka Województwa Mazowieckiego w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.

Stronie przysługuje prawo do złożenia wniosku o przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy.

W trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania Strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.